

Ових дана појавило се више новинских чланака о позамашној имовини Чедомира Јовановића и његове фамилије, односно о томе да без обзира што породица Јовановић поседује више некретнина, изнајмљује и скупу дедињску вилу, у којој тренутно живи.

Нек се порески и други државни органи баве пореклом имовине лидера ЛДП-а и његове фамилије, ако за то постоји законски основ. Није наше да икога осуђујемо, иако имамо право да просуђујемо. Уз то, ко зна, можда је споменута имовина зарађена мукотрпним радом. Можда је Чеда, заједно са Марком Милошевићем, некада носио гајбице и тако створио почетни капитал, који је после увећао, тек узгредним напорима, али и мудрим улагањем, док је своју енергију и креативност, из чистог алтруизма, превасходно посветио политици.

Ипак, тешко је рећи да помисао на Чеду, који ужива у врту велелепне виле, не оставља непријатан утисак. И то не зато што је за нас неподношљиво да неко са ким се политички не слажемо, ужива у благодетима живота. Напросто, некако се млади, полетни идеалиста, не уклапа у такав амбијент!

Политички стил главног и осталих лидера ЛДП, прилично је агресиван. Они се понашају, стиче се утисак, као бољшевички или нацистички прваци док су се борили за власт. Јер, фанатизовани идеалисти, убеђени да једино они знају истину, у неистомишљеницима готово да не виде људе, већ демоне који се супротстављају стварању „исправног поретка“.

Уз такав фанатични идеализам, некако не иде лични хедонизам! Предводници политичких „месијанских“ странака, партија крајње идеалистичког типа, чак и када нису екстремни у погледу метода политичког деловања, по правилу и не проводе дане у бесним лимузинама, дворцима, базенима. Не само што то не погодује њиховом имиџу, већ је и само по себи небитно за политичке монахе, што доследни идеалисти по правилу јесу.

Но, да се вратимо Чедомиру Јовановићу и његовој партији. Да размислимо да ли је то

странка идеалистичког типа? И да ли је понашање првака ЛДП у духу вредности те странке или он изневерава њен идеализам?

ЛДП, колико год та партија причала о потреби да се мења труго систем, да се ухватимо у коштац са непотизмом и корупцијом или да је крајње време да се држава посвети потребама грађана, уместо што води некакву велику „националну политику“ – и није странка оптерећена идеализмом. Њен, наводни идеализам је само маркетиншки трик.

Под политичким идеализмом се, између осталог, подразумева „упорно и наивно, али чисто веровање у идеје које су оствариве или не, али су супротне реалности“. А реалност се у тој дефиницији схвата као синоним са реално-политичко становиште, према коме је нормално да политичари поступају као менаџери и предузетници у бизнису тј. да се прилагођавају околностима са циљем да извуку што већу корист за себе и своје партије.

Ако судимо по делима, ЛДП очито не спада у идеалистичко братство. Та партија идеалистички прича, али реалистички ради. Прилагођава се спољним и унутрашњим околностима како би њени лидери што више профитирали. Довољно је да се само сетите шта су говорили ЛДП-овци пре избора о расписивању конкурса, довођењу стручних кадрова у јавна предузећа, демонополизацији, борби против криминала и непринципијелним коалицијама, и с друге стране, како су поступили чим су дошли у прилику да, посредно или непосредно, постану део владајућих коалиција у општинама и градовима Србије.

Пошто се иза идеалистичке љуштуре ЛДП-а крије крајње реал-политички садржај, хедонистички стил живота њеног лидера, нешто је сасвим природно. А што се фанатизма тиче – под којим се подразумева заслепљености извесним убеђењима и спремност да се у прилог њима ради, било којим средствима и по било коју цену – он неретко постоји и без стварних идеала. Фанатизам не треба мешати са идеализмом, односно због њега помишљати да су вође ЛДП идеалисти!

Људи могу да буду убеђени да им припада све што пожелеле и да ради тога, отворено или под велом неких лажних идеала, поступају фанатично. У том контексту, понекад постану и политичари, и спремни су да раде било шта, па и да делују против интереса своје земље, како би дошли на власт. Јер, како је лепо написао Борис Лазић: „Ако неко краде он је лопов и прети му затвор, али ако неко краде као политичар на власти, може

Хедонизам лажног идеалисте

Пише: Драгомир Анђелковић
четвртак, 19 март 2009 14:31

ту крађу озаконити.“